

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 โทรสาร 0-2259-6172

ข่าวจากหนังสือพิมพ์โพสทูเดย์ ฉบับประจำวันที 11 เดือนมิถุนายน พ.ศ.2561 หน้า M2 มูลค่าข่าว 633,534.-

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

วิวัฒน์ รักปราชญ์ และ วิศรา บุญเล็ก

สองมือเล็กๆ สร้างโลกนี้ให้น่าอยู่

เรื่อง พุสดี สิริวัชรเมตตา

ภาพ ประกฤษณ์ จันทะวงษ์

|| รกเห็นสองเพื่อนซี้อีก-วิศรา บุญเล็ก และ นม-วิวัฒน์ รักปราชญ์ สองนักศึกษาแห่งคณะสังคมศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หรือที่พวกเขาเรียกตัวเองว่า “สิ่งหนึ่ง” อาศัยสัมผัสไม่ได้ถึงพลังคนรุ่นใหม่ที่ยืนอยู่ในตัว แต่พอได้ฟังทั้งคู่ออกเล่าในสิ่งที่พวกเขาได้ทำ กลับรู้สึกทึ่งเล็กน้อย ที่ว่ากันว่าเปลี่ยนโลกได้มีอยู่จริง แม้วันนี้สิ่งที่เขาทั้งสองและเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ รวมพลังกันทำผ่านค่ายรัฐศาสตร์เพื่อประชาชนที่ส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น จะยังไม่สามารถสร้างแรงกระเพื่อมที่สิ้นสะเทือนสังคม แต่อย่างน้อย ณ หมู่บ้านตะลุงเก่า อ.ประโคนชัย จ.บุรีรัมย์ สถานที่ซึ่งพวกเขาได้รวมตัวกันเพื่อแสดงพลังคนรุ่นใหม่ ก็ได้จุดประกายไอเดียเล็กๆ ที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงไว้แล้ว

“ตอนเรียนอยู่ปี 3 พวกเราช่วยกันทำค่ายรัฐศาสตร์เพื่อประชาชน ซึ่งเป็นค่ายของคณะ ปีของเราระยะก่อนข้างแตกต่างจากปีที่ผ่านมา มา เพราะเราเลือกที่จะหางบประมาณเอง ทำให้สามารถฉีกกรอบจากค่ายปีก่อนๆ ไม่จำเป็นต้องมีทุนอยู่ที่ 3 จังหวัด คือ ตาก สระแก้ว และนครนายก ซึ่งเป็นจังหวัดที่มีวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยตั้งอยู่” อีก สาวน้อยร่างเล็กแต่หัวใจใหญ่ เปิดฉากเล่าถึงผลงานการทำค่ายอันแสนภูมิใจ ก่อนที่เพื่อนซี้อจะถือโอกาสเสริมบ้าง

“พอเราเลือกที่จะหางบเอง ทำให้โจทย์ของชุมชนที่เราจะเลือกไปลงพื้นที่ใหญ่ตาม เราสามารถไปที่หมู่บ้านไหนก็ได้ทั่วประเทศ ภายใต้โจทย์ที่เราตั้งไว้เป็นใจ คือ ต้องเป็นหมู่บ้านที่มีความเข้มแข็งอยู่แล้วในระดับหนึ่ง แต่อาจมีปัญหายากในบางอย่าง ตอนแรกเราตั้งใจจะไปราชบุรี แต่ด้วยข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ที่อยู่ใกล้กับชายแดนเมียนมา และมีการติดเชื่อมมาเลเซียเยอะ เราเลยเลือกที่จะมาที่หมู่บ้านตะลุงเก่าแทน เพราะมีคนรู้จักซึ่งเป็นคนในพื้นที่ให้ข้อมูลว่าหมู่บ้านนี้มีความเข้มแข็งเรื่องเกษตรกรรม แต่ในชุมชนชาวบ้านแบ่งเป็นสองฝ่ายระหว่างชาวบ้านฝั่ง 12 ส่วนที่เลือกทำเกษตรอินทรีย์กับอีกกลุ่มที่เลือกทำเกษตรด้วยสารเคมี

ในตอนนั้นเราเห็นพ้องกันว่าเรื่องนี้เป็นประเด็นที่น่าสนใจ ทำให้ชาวบ้านถึงเห็นพ้องกันไม่ได้ เลยตัดสินใจว่าจะนำค่ายไปจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตการทำเกษตรกรรม และการสร้างศูนย์การเรียนรู้เพื่อประชาชน อีกทั้งยังมีกิจกรรมเรียนรู้วิถีชาวบ้านที่นี่”

หลังจากมีทุนแล้วจะลงพื้นที่หมู่บ้านตะลุงเก่า ในฐานรุ่นพี่ปี 3 ซึ่งได้รับบทบาทให้มีสิทธิขาดในการจัดค่ายทั้งหมด เน้นต้องลงพื้นที่เพื่อสำรวจสถานที่จริงก่อนเพื่อเตรียมความพร้อมและวางแผนการจัดกิจกรรม

“ปกติค่ายคณะรัฐศาสตร์เพื่อประชาชนจะรับสมัคร

น้องได้ไม่เกิน 45 คน แต่ปีนี้เราไปได้ 100 คน เพราะเรา
ได้พื้นที่เป็นลานกว้างจากชาวบ้านมาใช้เป็นที่กางเต็นท์
จำได้ว่าตอนไปลงพื้นที่ครั้งแรก ผมและเพื่อนๆ อีกต้อง
ขอยืมคราดจากชาวบ้านเพื่อไปไถกลบหน้าดินให้เรียบ
สร้างห้องน้ำ ทำราวตากผ้า และที่ขาดไม่ได้คือไปขอยืม
เต็นท์จากโรงเรียนสวนกุหลาบ รังสิต มาใช้เป็นที่นอน”

เมื่อถึงเวลาต้องลงพื้นที่ ออกออกตัวก่อนว่า เป้า
หมายของค่ายวิจัยศาสตร์เพื่อประชาชน ไม่ใช่มุ่งเข้าไป
แก้ปัญหาของชาวบ้าน แต่เราเข้าไปเพื่อศึกษาและจุด
ประกายไอเดียของคนรุ่นใหม่ เพื่อเป็นข้อเสนอแนะให้
กับชุมชนนั้นๆ ที่สำคัญเราต้องไม่ทิ้งปัญหาหรือความ
ยุ่งยากไว้ให้ชุมชนนั้นๆ

“โจทย์ที่เราให้น้องๆ ปี 1 ช่วยกันคิด คือ แผนพัฒนา
ชุมชน โดยเราแบ่งกลุ่มให้น้องๆ ลงพื้นที่ไปเก็บข้อมูลจาก
ชาวบ้านในละแวกนั้น ทั้งฝั่ง 12 ส่วน ที่เลือกทำเกษตร
แบบอินทรีย์ และชาวบ้านฝั่งที่ยังเลือกทำเกษตรโดยใช้
สารเคมี จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยหลักสวอต
(SWOT) เพื่อประเมินสถานการณ์และวางแผนกลยุทธ์
ประกอบไปด้วยจุดแข็ง (Strength) จุดอ่อน (Weakness)
โอกาส (Opportunity) และ อุปสรรค (Threat) ซึ่งด้วย
หลักการของสวอต จะช่วยให้เราสามารถวิเคราะห์สถานการณ์
จากปัจจัยภายใน และภายนอกได้อย่างรอบด้าน”

อีกยอมรับว่า สิ่งที่ได้เรียนรู้จากการลงพื้นที่เป็น
ประสบการณ์ที่ห้องเรียนให้ไม่ได้ แต่การได้พัฒนาทักษะ
การเรียนรู้ นำทฤษฎีในห้องเรียนมาปรับใช้ ยังไม่เริ่มต้น

เท่ากับได้รับความเอ็นดูที่ชาวบ้านมอบให้

“เราได้รับความร่วมมือดีมากจากชาวบ้าน ทั้งฝ่าย
ที่เลือกทำเกษตรแบบอินทรีย์และแบบสารเคมี สิ่งที่น่า
สะท้อนกลับมา คือ ชาวบ้านที่เป็นผู้หลักผู้ใหญ่รู้สึกดีที่
พวกเราลงไปพูดคุยซักถาม ช่วยเป็นเพื่อนคุยและรับฟัง
ปัญหา และเสียงสะท้อนของพวกเขา”

ขณะที่เนมเสริมว่า ถึงจะเหนื่อยต้องอดหลับอดนอน แต่สิ่งที่ได้รับคุ้มค่า ไม่เพียงได้เปิดโอกาสในเรียนรู้ให้ตนเองยังเป็นการฝึกตัวเองไปในตัวทางอ้อม ให้รู้จักการทำงานเป็นทีม การวางแผนเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่หลายคนอาจมองว่าผลงานค่ายรัฐศาสตร์เพื่อประชาชนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกิจกรรมในรั้วมหาวิทยาลัย แต่สำหรับอีกเธอมองว่าเป็นคือเวทีสำคัญ ที่อย่างน้อยทำให้เสียงเล็กๆ ของพวกเธอได้ส่งต่อไปยังสังคม สะกิดไปถึงผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านหรืออย่างน้อยก็สะกิดใจชาวบ้านบ้าง

“อย่างน้อยความคิดเห็นเล็กๆ ของพวกเราอาจจะไปสะกิดใจชาวบ้าน หรือและผู้ใหญ่บางคนให้หันกลับมามองเรื่องเล็กๆ ที่นึกไม่ถึงก็ได้ อย่างที่บอกว่าเป้าหมายในการทำค่ายของพวกเราไม่ได้ต้องการเข้าไปเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง เราไม่ได้เสนอให้ชาวบ้านเปลี่ยนวิถีชีวิตไปในทางไหน แต่เราเสนอความคิดเห็นให้ทั้งสองฝ่ายอยู่ร่วมกันอย่างยั่งยืน”

ในฐานะคนรุ่นใหม่ อีกเชื่อว่าเจนวายมีพลังเปลี่ยนโลกได้ “พวกเราเป็นอีกเจนที่อาจจะโลกในอีกมุมที่ต่างจากผู้ใหญ่ ขณะที่ผู้ใหญ่อาจจะเห็นโลกมาเยอะกว่าเรา แต่พวกเรามองโลกในมุมที่ต่างกว่า เราเชื่อว่าเสียงเล็กๆ วันหนึ่งจะเป็นเสียงที่มีพลังได้ เรื่องบางเรื่องบางคนอาจจะมองเป็นจุดเล็กๆ เลยเลือกที่จะมองผ่าน แต่การที่มี

คนเล็กๆ กล้าพูดหรือกล้าทำ นั่นคือการที่เรากำลังสะท้อนบางอย่างไปสู่สังคม

อีกฝันว่าอยากจะเรียนคณะนี้ตั้งแต่ ม.4 เพราะเราอยากเป็นส่วนเล็กๆ ในการเปลี่ยนสังคม ซึ่งอีกเชื่อว่าไม่ใช่แค่คณะเรา ทุกอาชีพทำได้ เพียงแต่เราเรียนมาในด้านการศึกษาโดยตรง เราเลือกใช้สิ่งที่เรียนมาให้เป็นประโยชน์”

เช่นเดียวกับเนมที่ตอนแรกที่เข้ามายังค้นหาตัวเองไม่พบ จนขึ้นปี 2 ถึงค้นพบว่าด้วยสองมือเล็กๆ ก็มีอำนาจที่จะทำให้สังคมนี้น่าอยู่ได้เช่นกัน

“ผมสนใจเรื่องสิทธิมนุษยชน ผมรู้สึกว่าเป็นประเด็นที่ใหญ่ที่ส่งผลต่อสังคมในทุกมิติ สิทธิมนุษยชนไม่ใช่เรื่องไกลตัว แต่เป็นสิ่งที่เราพบเจออยู่ทุกวัน จริงๆ แล้วแค่มีใครมาทักเราว่าอ้วนก็ละเมิดสิทธิมนุษยชนแล้วนะ (หัวเราะ) แต่ปัญหาคือสังคมปล่อยให้การถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนเป็นความเคยชินที่มองผ่าน ผมบอกตัวเองเสมอว่า ผมไม่ใช่คนเก่ง เพราะฉะนั้นถ้าผมอยากเป็นคนเก่ง ผมต้องใช้สิ่งสมประสพการณ์ อย่างการออกค่ายไม่ใช่เรื่องที่สบายเลย แต่มันคือความทรงจำ คือประสบการณ์ที่ผมไม่มีวันลืม เป็นโอกาสให้ผมได้เรียนรู้เรื่องราวต่างๆ จากการทำงานกับเพื่อน และเก็บเกี่ยวความรู้โดยตรงจากสิ่งที่เจอ ที่สำคัญยังได้นำความรู้มาสร้างประโยชน์ให้กับสังคมบ้าง” เนมทิ้งท้าย ■